

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Steinar Bragi
HÁLENDIÐ

Copyright © Steinar Bragi 2011

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation Copyright © 2016 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-01835-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEJNAR BRAGJI

**PLES
U TAMU**

Prevela Vesna Zorić

Izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

PUSTINJA

ISLANDSKA FLORA

Hrabn

Čitava priroda je utihnula. Oblaci su se pomaljali na horizontu i postajali sve tamniji i jasniji, a potom se stopili s noći.

Sve četvoro bili su u tišini. Čuo se samo slab šum radija. Vigdis je na zadnjem sedištu čitala knjigu, dok se Ana upravo budila iz kratke dremke i otvarala pivo. Između njih dve bio je islandski ovčar, Anino kučence, koje je usvojila pre četiri meseca.

„Hajde da se igramo“, rekla je Ana prekinuvši tišinu. „Ja ću pomisliti na neku stvar, na nešto što je u kolima, ili napolju, na drumu, ili u peščari...“

„Pa, dobro, već sam zaboravio takve igre“, prekinuo ju je Egjidl glasom detinjastim od iščekivanja, kao i trećeg piva i desetog gutljaja iz boce.

„Vrlo zanimljivo“, rekao je Hrabn ignorišući Egjidla. Pogledao je Anu u retrovizoru, njenu tamnu siluetu i ugašeni sjaj u očima. „Na šta misliš kad kažeš *neku stvar*? Ako pomislim na savest tvog muža, ovde prisutnog, ili na krv, da li bi se to važio?“

„Odvratno!“, odgovorila je sarkastično. Egjidl je pogledao kroz prozor i Hrabn je odjednom pomislio da baca pogled na bočni retrovizor i zuri u Vigdis, koja sedi iza njega. „Ne, nikakva krv. Zabranjeno je sve što ne možemo da vidimo očima.“

„O čemu pričate?“, upitala je Vigdis, zatvorivši *Islandsku floru*, na koju je dotad bila koncentrisana. Ana joj je objasnila igru i dala da je trenutak da počnu.

„Do it!“, rekao je Egjidl i započeo igru.

Egjidl nije odvajao pogled od druma, koji je bio sve mračniji. Noći nisu više bile svetle, iako su trajale tek nekoliko sati, i zima je počela da mu se uvlači u um; rasla je na horizontu kao morski talas, zajedno sa strahom koji se pojačavao prethodnih dana. Od podneva njime je dominirala snažna želja da se brže-bolje vrati u grad.

„Vozačeve oči?“, upitala je Vigdis, a terenac je nastavio napred između mačjih očiju koje obeležavaju ivice puta.

Hrabn je stisnuo dugme, spustio prozorsko staklo, promolio glavu i video da je nebo prekriveno oblacima sablasno blizu njih; iako su se, naravno, na kraju krajeva, i nalazili u *planinskom* kraju.

„Misliš li da ćeš ih pronaći u oblacima?“, rekla je Ana iza njega smejući se.

„Moraćete da mi pomognete s ovim, društvo“, rekla je Vigdis. „Apsolutno mi ništa ne pada na pamet.“

„Mačje oči na drumu“, predložio je Hrabn ponovo podigavši staklo.

Ana je odgovorila odrično. *Polarna zima*, pomislila je. Da li je to stvar? Njeni tragovi su se barem svuda videli: litice napukle od leda, ništa zeleno, nijedna boja, nikakva *flora*, samo pesak, šljunak, različite nijanse crne i sive.

Oblaci su brzo tonuli u pesak i sve četvoro su lebdeli u magli iznad crnog peska, svetlog u sredini, ali tamnosive boje sa strane. Vidljivost nije prelazila deset-dvadeset metara i Hrabna su počele da bole oči

od napora dok je piljio u maglu. Ni najmanje mu ne bi smetalo da ga neko zameni za volanom, ali Egjidl je bio previše pijan da vozi, a devojkama nije nimalo verovao, čak ni u gradu, a još manje u peščari.

Zaustavio je auto kako bi izašao da mokri i za trenutak se povрати. Gledao je maglu kako se velikom brzinom zgušnjava; hladnoća i vlažnost preplavljivali su mu lice. Niko od njih nije imao ni najmanje iskustva u vožnji planinom niti je znao šta da radi ako se auto pokvari. Vigdis je to prokomentarisala dok su organizovali putovanje, ali on i Egjidl su je smirili nekom budalaštinom u koju ni sami nisu verovali; istina je da su instalirali navigaciju, ali ova je prestala da radi čim su odmakli od kratera Askje, iako nije bilo sasvim jasno ni da li neko od njih uopšte zna da rukuje tim aparatom.

Počeo je da razmišlja koliko vremena bi neko izdržao sasvim sam u peščaniku. Nekoliko dana leti, ako raspolaže vodom i nekim mestom koje bi ga zaštitilo od vetra, ali zimi tek nekoliko časova, možda čak i minuta; strah da se ne izgubi činio je da mu krv jurne u glavu i da mu se telo smrzne; ljudi polude, iskustvo je previše brutalno, a nervi kao strune od panike.

Ponovo je seo u kola i nastavio put. Bandere na drumu odavale su slabu svetlost usred magle, kao oči abisalnih riba. Pored sebe je video Egjidla kako gasi cigaretu, ponovo prinosi bocu ustima i smeje se. I dalje su igrali tu igru i ubrzo je primetio koliko je sve to *apsurdno*. Dok su kroz prozore vozila gledali kako priroda brzo prolazi, njih četvoro su jezdili po peščaniku na severu Vatnajekidla, usred tame i magle, kao da je to nešto najnormalnije, ubacujući u telo meksičko pivo, obučeni u laganu odeću, jer im je grejanje bilo uključeno, s muzikom u ušima. Prelazili su predeo ne morajući ni prstom da mrdnu, ni da čuju škripanje i skičanje pneumatika dok drobe kamenje, ne brinući ni o čemu, jer ne treba brinuti zbog *putovanja*, već zbog nečeg sasvim drugog: odnosa između njih četvoro,

nečega što im je neko ranije rekao i uradio, bilo to juče ili dvadeset godina ranije, o stanju na bankovnim računima.

Došao je sebi, pokušao da se usredsredi na put, ali istovremeno je primetio da se nešto promenilo. Nakon što je nekoliko minuta vozio, skrenuo je u drugom pravcu, potom u drugom, smanjio brzinu i najzad se potpuno zaustavio.

„Šta se dešava?“, upitao je Egjidl.

„Vidite li negde stubove?“ Hrabn je pokušao da se priseti koliko dugo je prošlo otkad je poslednji put video neku banderu, ali nije uspeo. Razdaljina između njih se malo-pomalo povećavala, a sada se magla najednom proširila.

„Prokleta da je!“, rekao je Egjidl, uspravio se u sedištu i napregao oči gledajući kroz prozor. Ana je provirila između dva sedišta i upitala jesu li se izgubili.

„Ne čini mi se tako loše“, dodao je. „Izgubljeni u magli, kao u pričama.“

„Koliko vremena je prošlo otkad smo poslednji put videli neku banderu?“, upitao je Hrabn gledajući Vigdis u retrovizoru. Ona je podigla obrvu.

„Pojma nemam“, odgovorila je. „Bila sam zauzeta igrom.“

Hrabn je pogledao napred, ka svetlosti farova, i videvši beli rascep magle, nagazio na gas i ponovo krenuo.

„Kako si mogao da izgubiš drum?“, upitao je Egjidl.

„Moramo to da rešimo“, rekla je Ana ubacivši se između prednjih sedišta. Osećala se jako na alkohol.

Nije mogao mnogo da uradi ako su skrenuli s puta. Imao je nejasan osećaj da je previše skretao ulevo, što znači da je put ostao s desne strane.

Okrenuo je auto nadesno i pokušao da ostane na tom pravcu. Vigdis ga je upitala šta radi i on joj je objasnio.

„Pa, nadajmo se da i put ne skreće nadesno“, rekao je, a Ana se budalasto zakikotala.

Hrabn je skretao dok nije, po svom mišljenju, prešao dovoljnu razdaljinu da bi put mogao da bude s desne strane. Osim toga, verovatno je njegovo skretanje bilo preterano, pa su napravili krug, jedan relativno mali, a možda i više od jednog. Ostali su previše popili da bi to primetili, ili im je bilo svejedno.

Ponovo je zaustavio auto, ugasio radio da se bolje koncentriše i izvadio kompas iz pretinca za rukavice.

„Aha, dobro“, promrmljao je Egjidl. „Polako.“

Hrabn je otvorio kompas, stavio ga na noge i usmerio vozilo ka istoku.

„Čemu to?“, upitala je Ana.

„Da ne idemo ukруг“, odgovorio je, prelazeći iznova pogledom s kompasu na peščanik pred njima.

„Da li sad idemo u pravom smeru?“, upitala je Vigdis.

„Put koji smo pratili išao je od severa ka jugu“, odgovorio je on. „Siguran sam da se nismo udaljili od njega nalevo, što znači da smo zapadno od puta, i sada idemo ka istoku da bismo ga opet pronašli. Odgovara li ti to?“

Vigdis je ponovo podigla obrve i Hrabn je pomislio da nije raspoložena.

„Zvuči dobro“, rekla je. „Samo da ne pređemo put između bandera a da to i ne primetimo...“

„Onda moramo dobro da pazimo, zar ne? Vi na desnoj strani kola gledajte desno, a ostali levo.“

Stara klaustrofobija opet je bila primetna. Spustio je staklo i video da se magla i dalje zgušnjava, a osećao je da se povećava i smrad alkohola...

„Kako si mogao da izgubiš taj smrdljivi put?“, dosađivao mu je Egjidl gundajući.

„A ti? Zar ne sediš pored mene i ne gledaš kroz taj prokleti vetrobran?“

„Ali nisam ja taj koji vozi, shvataš?“

„Društvo“, rekla je Vigdis dodirnuvši Hrabnu rame, „bolje da se malo opustimo; duboko udahnemo i tako to. Sve će se srediti, i to mnogo ranije nego što mislimo.“

Svi su učitali. Pas je sada sedeo, s vremena na vreme tiho jecao, a kroz otvoreni prozor čulo se zviždanje peska pod pneumaticima. Hrabn je gledao ka tami puta, ali ništa nije video. Nakon što je deset minuta išao ka istoku, više nije znao šta bi još moglo da se učini. Setio se svoje prve reakcije; palo mu je na pamet da nije dovoljno išao ka zapadu i pogledao je kratko kompas da bi se uverio da sada ide u pravom smeru. Ako nastave tako, moraće na kraju da pronađu put.

„Ima li ovde uvala ili pukotina?“, pitala je Ana. „Bolje bi ti bilo da vežeš pojas, Egjidle.“

„Ili živog peska?“, rekla je Vigdis.

„Isuse! Onog u koji se tone, to hoćeš da kažeš?“

„Da, kao u močvarama. Ovde su pronašli konje iz srednjeg veka, dobro očuvane u blatu. I ljude.“

„Pa, terenac bi bio veliki pronalazak. S četvoro putnika, jednim psom, mobilnim, SMS porukama i zubnim plombama. Dvadeset prvi vek upakovan na raspolaganju budućim istraživačima!“, smejali su se.

Nisu se videle ni bandere ni put. Umesto da se vrate i ponovo promene pravac, Hrabn je odlučio da nastavi ka istoku; bez sumnje, bilo bi bolje da stanu i sačekaju nekoliko sati da se razvedri, ili bar dok se magla malo ne raščisti, ali to bi bila potpuna glupost ako ispadne da je put bio na samo nekoliko metara od njih. Nastavio je

da vozi. Nije želeo da se prerano preda, ili je možda samo izgubio osećaj o protoku vremena, utonuo u brige, ili mu je možda bilo i svejedno; možda im je svima bilo svejedno, samo su u tišini gledali u maglu, koja je bila siva sa strana, ali svetla u sredini. Hrabn je imao osećaj da kruži belom bleštavom rupom, tunelom koji postaje sve dublji.

U jednom trenutku video je svetlost kako se izdvaja iz nejasne i žučkaste magle. Okrenuo je ka njoj gotovo nevoljno i čvrsto stegao volan rukama. Tama se kretala u njihovoj blizini i Hrabn je govorio kroz zube, kao sam sa sobom.

Upro je pogled ka svetlosti, ali ona je najednom nestala; nešto je velikom brzinom izašlo iz magle i sudarilo se s njima.

NA SVE ČETIRI

Vetrobran je naprsao, beli balon se naduvao i progutao mu glavu. Unutar balona bilo je bleštavih riba, čitavih jata haringi prodornih crvenih očiju, koje su išle ka njemu s nekim ciljem. Ponovo je ispljunut iz unutrašnjosti mehura. Video je Egjidla kako udara prozor sa svoje strane, crvena reka tekla mu je po licu, a on je bio podignut sa svog sedišta s nekom podsmešljivom grimasom na licu.

„E sad se važi *krv*“, pomislio je Hrabn, osetivši da se auto naginje i da amortizeri podrhtavaju; a onda je sve zanemelo. Snažno je udahnuo vazduh, trepnuo i osetio bol u grudima na mestu gde mu se urezao pojas. Balon je nestao. Sivkasta para ispunjavala je vozilo, mirišući na ulje, a vazduhom su lebdeli neki beli papirići. Prineo je ruke licu, tražeći komadiće stakla, ali nije našao nijedan. Skinuo je pojas i, izašavši iz auta, osetio kako mu se pluća pune svežim vazduhom.

Prvo što je uradio bilo je da se protegne ka zadnjem sedištu i pomogne Vigdis da izađe iz kola. Žena je rekla da je dobro. Ana je vrištala na Egjidla, koji je ležao postrance na vozačevom sedištu. Prozor je bio polomljen.

Ispred kola je mrak noći bio gušći, kao da se neka mračna i tiha stena izdigla nad njima ka nebu. Hrabn je pomislio da bi mogao da izračuna kada će sunce izaći, samo kad bi uspeo da proviri preko ivice te crne gromade. Izvukao je Egjidla i položio ga na pesak. Pas je trčkarao oko njih lajući.

Vigdis je čučnula pored Egjidla i povikala na Hrabna da izvadi pribor za prvu pomoć iz prtljažnika. Neko svetlo upalilo se na gornjem delu litice. Jedno svetlo, a onda dva.

„Samo se onesvestio“, čuo je Vigdis da kaže, dajući mu bočicu sredstva za dezinfekciju, koju je izvukla iz pribora za prvu pomoć.

Ana mu je držala glavu podignutu dok mu je Vigdis zavijala čelo gazom da zaustavi krvarenje.

Svetla na kolima bila su polomljena i ugašena. Više nije bilo pare unutar vozila, iako je tračak dima i dalje izbijao iz iskrivljene haube. Hrabn je kleknuo pored prednjeg točka, koji nije bio poluzakopan u crni pesak, i čuo slab i ritmičan zvižduk, kao da se neka životinja sakrila ispod kola.

Magla, koja mu je punila glavu, počela je da se razvedrava. Ugledao je siluetu nekakve kuće, crne kuće na crnom pesku. Udarili su u nju. Pomerio je noge, utrnule, nesigurne, i ugledao tračak svetlosti kako se pomera po pesku. Pas je zalajao. Neko se pojavio iza ugla kuće i uperio baterijsku lampu u njih.

„Ko je to tamo?“, upitao je ženski glas iz tame.

Vigdis joj je zatražila pomoć. Svetlost se pomerila do krvave Egjidlove glave i u tami se pojavila druga baterijska lampa. Ženi se oteo uzdah i Hrabn im je objasnio u kratkim crtama šta se dogodilo, kako ženi sa svetlom, kojoj su leđa bila pogrbljena, a kosa neuredna, tako i usukanom starcu, koji je stajao iza nje i cerio se kao Egjidl kad je udario u staklo.

„Treba ući u kuću“, rekao je neko.

„Treba ući u kuću“, ponovila je starica, koja im je rekla da požure, pomerila svetlo i požurila starca.

Ana je plakala. Hrabn je uhvatio Egjidla pod pazuhu, a Vigdis za članke. Skrenuli su iza ugla, popeli se uz strme stepenice i ušli u kuću.

Starica im je pokazala da odu u salon i tamo su položili Egjidla na pod, koji je povratio svest, promrmljao neku glupost i nasmešio se ne otvorivši oči. Ana je viknula njegovo ime.

Vigdis je bila gotovo zalepljena za Hrabnovo lice, kao da svetu fali dubine, i upitala ga da li je dobro.

„Mislim da jesam, iako se osećam pomalo zbunjeno“, rekao je i zagrlili su se.

Iznad njenog ramena video je staricu kako nespretno korača nekom prostorijom koja liči na kuhinju.

„A ti?“ Vigdis mu je odgovorila da misli da je savršeno i udaljila se nakon što mu je rekla da ide do kola po pribor za prvu pomoć i viski, kako bi malo oraspožila Egjidla.

Potom se začula neka buka, i kad je Hrabn otišao do predsoblja, ugledao je Vigdis i staricu kako se svađaju. Gospođa je bila ispred vrata i nije dopuštala Vigdis da izađe.

„Moram da odem do kola i uzmem neke stvari“, rekla je Vigdis.

„Mislite li da nas zatvorite ovde unutra?“, upitao je Hrabn. „Šta ovo znači?“

Starica nije odgovorila, samo je odmahнула glavom i pogledala ih oboje preklinjućim očima, širom otvorenim.

„Hajde da se smirimo“, rekla je Vigdis stegnuvši Hrabna za ruku. „Vaš muž i vi ste vrlo nervozni, savršeno vas razumem. Usred noći smo vam udarili u kuću, napravili smo paklenu buku i sigurno ste se prilično uplašili...“

„Otvorajte ta vrata!“, viknuo je Hrabn, koji je, čuvši sebe, shvatio da je na ivici da plane.

Bilo je nečeg u vazduhu, neka čudna silovitost za koju nije znao odakle potiče.

„Svi ćemo se smiriti“, rekla je Vigdis i Hrabn je s čuđenjem primetio da gleda *u njega*, a ne u staricu, tako da se vratio u salon.

Ana je bila nagnuta nad Egjidlom, pričajući mu šapatom, očiju upiljenih u njega, poput nekog zaljubljenog devojčurka. *Bolesnici, bolesni ljudi*, pomislio je Hrabn. Na nekom mestu u kući čuo je lupanje čekića.

Vigdis se pojavila u prostoriji, a za njom je išao pas, koji je, očevidno, želeo ponovo da izađe. Predala je svojoj drugarici plastičnu kesu s ćebetom i flašom viskija. Ana je pokrila Egjidla ćebetom i prinela njegovim usnama čep flaše pun viskija.

Hrabn je osetio kako ga preplavljuje želja, čuo je Egjidla kako ispušta krik dok je upirao prstom u njega i razjareno vikao:

„Namerno si to uradio! Ali zaboravio si na vazdušne jastuke!“ I još svašta bez smisla, gluposti na koje Hrabn nije obraćao pažnju.

Ana se nagnula nad Egjidlom kako bi sprečila da se direktno gledaju. Vigdis se ponovo pojavila i upitala Hrabna:

„Jesi li dobro? Izgledaš pomalo bledo.“

Klimnuo je glavom.

„Naravno. To je bila nezgoda, samo nesrećna nezgoda.“ Zapalio je cigaretu, duboko udahnuo dim i pogledao Anu, koja je davala još viskija Egjidlu, a potom i sama pila iz zatvarača. „Ali apsurdno je, *smešno* je da smo završili u ovoj kući, u ovom salonu.“

Setio se mobilnog, izvadio ga iz džepa košulje i proverio domet.

„Ima li signala?“, upitala je Vigdis.

Hrabn je odmahnuo glavom i rekao nešto u smislu da signal ovde više nema nikakvu važnost, da pripada njihovom prošlom

životu, brigama nekog drugog života. Ni on sâm nije bio sposoban da razume sopstvene misli; primetio je da se sjedinjuju s fijukom nikotina pa je seo da se odmori. Utonuo je u sofu. Čuo je Trigira, psa, kako cvili u nekom kutku kuće.

Stigla je Vigdis s čašom vode, koju je halapljivo popio, i gledao ju je dok se vraćala u kuhinju, gde je počela da ćaska sa staricom. Bacio je pogled na salon, na braon tepih i crveno ćebe kojim je Egjidl pokriven. U sobi je bila polica puna knjiga, a na zidu su visile uramljene slike. Na stolu pored sofe stajala je staklena činija ofarbana u crveno, zeleno i plavo, što je stvaralo dezen koji nije mogao da dokuči.

Na ovom mestu nema dobrodošlih, pomislio je kad je pepeo pao na pod s kraja cigarete. Starica je želela da ih se oslobodi što je pre moguće, iako ih je pažljivo zatvorila u kuću. Nisu bili dobrodošli.

Trebala mu je pepeljara. Izašao je iz salona i video da su vrata zatvorili rezom.

„Ponudili su nam smeštaj“, rekla je Vigdis kad se on zaustavio na vratima kuhinje. Obe su bile za stolom. „Smestićemo se ovde noćas, da Egjidl može da se odmori. Osim toga, treba nam svetlost dana da vidimo u kakvom stanju se nalazi terenac.“

„Vrlo ljubazno s vaše strane“, rekao je s osmehom Hrabn starici.

Predstavio se, a ona je promrmljala nešto što je on pomislio da zvuči manje-više kao Ausa. Upitao ju je da li je to skraćeno od nekog dužeg imena, ali žena nije odgovorila. Starac se nigde nije mogao videti.

„Obećavam vam da nećemo ostati dugo, Ausa“, nastavio je Hrabn. „Vrlo je važno da odemo što pre, savršeno razumem.“

„Dobrodošli ste“, rekla je Ausa pomalo uvelim i drhtavim glasom, iako nije bilo lako pogoditi njene godine.

Lice joj je bilo naborano i ispucalo, kosa crna, sa sivim pramenovima i očešljana u jednostavan konjski rep koji je padao niz leđa.

Činilo se da je u šezdesetim godinama, ali u njenim očima bilo je neke živosti, *lukavosti*, karakteristične za mlađu osobu.

„Ove noći spavaćete ovde“, nastavila je pomerajući glavu kao da daje veći akcenat svojim rečima. „To je najbolje za sve. Ništa drugo se ne može uraditi. Pokazaću vam spavaće sobe i sutra ćete moći da odete.“

„Sve ovo mora da je smetnja za vas“, rekla je Vigdis, „da vam dođu ovako neočekivani gosti. Pretpostavljam da ste se dobro uplašili, zar ne?“

„Možda“, rekla je Ausa dok je ustajala od stola. „Bila je to đavolska larva.“

Na uglovima očiju imala je neku vrstu ekcema, crvenu oteklinu koja se spuštala od nosa do uglova usta.

Sobe koje su im namenili nalazile su se na gornjem spratu, jedna naspram druge na kraju dugog hodnika. Hrabn i Vigdis izvukli su dušek iz ormara, sledeći Ausina uputstva, i stavili ga u svoju sobu, koja je bila potpuno prazna, osim jednog stočića s uljanom lampom. U Aninoj i Egjidlovoj sobi nalazili su se bar stolica, sto i bračni krevet, na kom je bolesnik mogao da spava.

Dok su devojke pomagale Egjidlu da se popne uz stepenice, Hrabn je čekao u kuhinji. Najzad, nesvestica je gotovo potpuno nestala. Ausa je rekla da su na farmi i da ima džip koji će sutra moći da iskoriste da dođu do nekog sela, u slučaju da njihov ne radi. Te reči učinile su da se oseti mnogo bolje. Najzad će se sve srediti.

Ausa im je dala ćebe i jastuke i upalila lampu u Hrabnovoju i Vigdisinoju sobi. Ani je dozvolila da pas ostane s njima u sobi. Rekla je da će biti u kuhinji ako im nešto zatreba.

Hrabn je legao na dušek na podu, zapalio cigaretu i pogledao plafon. Dušek je odavao miris buđi, ali je lampa bacala topli plamen po zidovima. U hodniku, ispred vrata, Ana i Vigdis pitale su se nije li opasno da Egjidl spava nakon što je bio u nesvesti, i zašto su tako temeljno zatvorili vrata od kuće.

„Četiri reze, kao da sirota žena očekuje...“, započela je Ana, ali je potom spustila glas.

Hrabn je zatvorio oči i čuo Vigdis kako ulazi u sobu. Drveni pod škripao je pri svakom koraku koji bi napravila. Legla je na dušek pored njega, zagrlila ga i potom sklupčala glavu pored njegovog vrata. On je ugasio cigaretu o poklopac, koji je ostavio na podu, i okrenuo se ka njoj.

„Možeš da popiješ nešto ako hoćeš, ništa strašno“, rekao joj je.

„Znam, ali ne pije mi se, previše sam umorna“, odgovorila je nakon kraće pauze. „Naravno da znam da mogu da pijem. Pije li se tebi?“ On je odmahnuo glavom.

Kad je malo razmislio, bilo mu je čudno što starica nije pitala ništa o okolnostima nesreće, niti ih je bilo čime poslužila: kafom, nekim keksom ili možda sendvičem. Šta se desilo sa starim dobrim seoskim gostoprimstvom? Naravno, ponudila im je smeštaj, ali starica je ipak bila pomalo čudna, primetio je to u njenim očima. Nešto *krije*; nije imala ni najmanju želju da ih primi, ali morala je.

Zaustio je da prodiskutuje događaj s Vigdis, ali odlučio je da ne kaže ništa. Ona je skinula odeću, bacila ćebe preko oboje i sklupčala se pored njega. Poljubili su se. Hrabn je rekao da je voli, ali ona nije odgovorila. Vigdis je uzdahnula i, sekundu kasnije, otkopčao je šlic i prodro u nju. Ubrzo se okrenula i smestila licem nadole; naterao ju je da klekne na kolena, a on se oslanjao na prozorsku dasku.

Slučajno je pogledao kroz prozor i video da se magla razišla. S vremena na vreme mesec bi provirio između oblaka i bacio slabu